

КРИЗЬ МОРОК ДО МРІЇ

(рецензія на виставу «Шинель»

за мотивами однойменного твору Миколи Гоголя,

режисер – Валерія Федотова)

Сабріна Вайзер,

студентка 3 курсу освітньої програми

«Літературна творчість, українська мова

і література та англійська мова»,

Інституту філології КНУ ім. Тараса Шевченка

Отримати естетичне задоволення можна навіть у чотирьох стінах своєї кімнати! Як? Театр на Подолі організував проект «Театр 360 градусів», до якого кожен може під'єднатися через інтернет і переглянути модерні постановки. Переїнятися виставою, яку показують із усіх боків, і підтримати у складний час рідний театр можна з будь-якої точки планети. Засновники мали на меті відкрити публіці широкий простір сучасного українського драматичного мистецтва. Це – театр без глядачів у залі, але по ту сторону екрана десятки й навіть сотні тисяч можуть подивитися п'єси.

Виставу «Шинель» показували з 1 по 10 квітня. Митці намагалися зробити акцент на сучасному звучанні музики через поєднання урбаністичного техно й мелодій, що виконував симфонічний оркестр. Через ритміку підкреслено найтонші порухи душі персонажів і відтворено незвичну атмосферу дійства. Новаторським є те, що камери стояли довкола всієї сцени і знімали процес з найрізноманітніших ракурсів. Завдяки цьому глядач міг повністю зануритися в дійство, глянути на події під незвичним до того кутом зору, звернути увагу на деталі й розкрити повноцінно характери персонажів. Команда мала велику мету – зробити театр доступним абсолютно кожному, адже доєднатися до перегляду можна було безплатно. Уже після перегляду охочі могли надіслати «оплески» – кошти на розвиток наступних вистав. Автори проекту – Даша Малахова та Наталія Чижова

(продюсерки), Валерія Федотова (режисерка вистави), Валентин Кондра-тук (режисер відеOVERCII), Олександр Філоненко та Дмитро Авксентьєв (композитори).

За мотивами однойменного твору Миколи Гоголя створено модерну виставу, яка тримає увагу від початку до кінця й торкає найвіддаленіші закутки душі. Неймовірно детально й глибоко відтворено переживання персонажів. Роман Халаїмов своєю грою передав особливості Акакія Акакійовича. Чоловік заїкається й човгає ногами по підлозі, часом істерично сміється, ображеним поглядом дивиться на людей, а ще занурюється в свої тексти, аби втекти від знущань. Передає виправдану життям неквапливість, а потім через викрадення шинелі потрапляє у вир фатальних подій. Він відмовився від улюблених справ, аби зібрати гроші, отримав те, про що так мріяв, але трагедія не змусила чекати. Цікаво, що в акторів під очима створили гримом ефект туші, яка потекла. Цим символом прагнули підкреслити трагічність світобудови, складність життя й безпомічність людини в ньому. Вони через такий знак показали душевні переживання кожного: тривогу, смуток, розпач, депресію і т.д.

Завдяки певним технікам актори загравали з глядачами. Вони підходили ближче до камер і ніби шепотіли на вухо чи втікали подалі, переходячи від того, хто «підглядає». Станіслав Мельник, Юлія Брусенцева, Євген Ковирзанов грали кілька ролей одночасно, що змушувало їх моментально перевтілюватися. Сценічним світлом було підкреслено їхні душевні переживання та фізичні особливості. Воно було то неймовірно яскравим, то із кожним кроком героя ставало все темнішим. У п'єсі шинель виявилася одухотвореною, а режисери надали їй жіночих прикмет. Завдяки тропам, які апелюють до слуху, зору, дотику та нюху, передано турботу про виплекану та виплакану мрію. Чоловік ніжно торкається її, міцно обіймає, з ніжністю дивиться на предмет, вдихає теплий запах... Шинель – жінка зі своїм норомом. У драмі вона ображається, зникає чи прагне бути все ближчою та ближчою.

Вистава охопила цілий спектр тем: від алкоголізму до бідності. Важливо те, що постановкою митці намагалися привернути увагу до місця людини в суспільстві. Порушено також питання жорстокості, деспотичності, байдужості владної верхівки, яка переймається лише власними потреба-

ми. Майстерно передано сюжетний план, де одночасно на сцені відбувалося кілька подій. Зокрема, атмосферним є момент, коли Акакій Акакійович розповідає про себе, а поруч його маленького народжує матір. Два паралельних, але взаємопереплєтених світи – минуле та теперішнє. Варто зауважити максимально креативне використання підручних матеріалів, адже єдина конструкція на сцені відіграє роль горища, східців на вежу, робочого кабінету тощо.

Кожен сприйняв виставу по-своєму. Одним не вистачило атмосфери відтворюваного періоду, а інші вподобали новаторський підхід. Головне – п'єса знайшла тих, хто пережив із нею історію Акакія Акакійовича.